

Projev Kláry Samkové na konferenci „Máme se bát islámu?“, pořádané dne 18. 5. 2016 v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR poslancem PhDr. Zdeňkem Soukupem (ANO) pod záštitou Výboru pro bezpečnost.

Vážení přítomní,

děkuji za pozvání a za možnost vystoupit zde. Dnešní setkání má pomoci zodpovědět na otázku, zda se máme bát islámu. Na otázku dávám přímou odpověď: islámu se rozhodně bát nemáme. Máme s ním naložit stejným způsobem, jak evropská civilizace dosud úspěšně naložila se všemi totalitárními a nelidskými režimy, se kterými byla nucena se za svou více než dvoutisíciletou historií potýkat. Totiž proti islámu bojovat, zvítězit, jednou provždy zamezit v jeho šíření a stejně jako u dřívějších zrudných ideologií samotnou existenci islámu prohlásit za zločinnou a odporující lidské přirozenosti, svobodě a zejména lidské důstojnosti.

Neboť právě takovým, totiž odporujícím lidské přirozenosti, svobodě a lidské důstojnosti islám je.

Je stejný, jako byl nacismus, fašismus, komunismus. Je takovým přes to, že se skrývá za náboženství, ačkoliv ve skutečnosti je především státní zločinnou a zločineckou ideologií a nereformovatelným systémem vládnutí.

Za náboženství se islám skrývá ze dvou důvodů. Prvním je historický vznik islámu, který nedovoloval jinou formu ideologické prezentace, než právě náboženství. Ani ve starověkém Řecku nebylo dovoleno tvořit filosofické konstrukty nezávislé na státním náboženství, o čemž by mohl Sokrates vyprávět. Tím méně by pak bylo možné stvořit myšlenkové paradigma jiného než náboženského charakteru

v sedmém století našeho letopočtu, na samém okraji tehdejšího civilizovaného světa.

Druhým důvodem, proč se dnes islám skrývá za masku náboženství, je jeho permanentní vědomé a cílené zneužívání euroamerického právního systému a hodnot, ke kterým civilizace, postavené původně na křesťansko-židovských základech, dospěly. Není nic lepšího a účinnějšího, než zneužívat hodnotového systému svého nepřítele, když zároveň tento systém sám nesdílím. A přesně takto se chová islám. Dovolává se ochrany podle našich tradic, které tímto zneužívá, aniž by byl ochoten k recipročnímu jednání. Na naše tradice spoléhá, jich se dovolává a za zády se nám i našemu hodnotovému systému směje.

Podívejme se nejdříve na to, proč je zcela na místě stavět islám na roveň totalitním režimům. Islám, ačkoliv sám sebe prohlašuje za náboženství, je především totalitním vládním systémem, ve kterém má Bůh jen zástupné postavení, když hlavním obsahem islámu je právě uspořádání státního zřízení. Na rozdíl od křesťanství, hinduismu, buddhismu, taoismu či šintoismu je jádrem islámu právo, a to islámské právo šaría. To je integrální součástí islámské ideologie a není od něj oddělitelné. Tvoří nejvlastnější obsah islámu, když pravidla, která se prohlašují za náboženská, případně etická, tvoří pouze vedlejší a vnější obsah této ideologie. Pro islám je představa náboženství jako věci privátní, jako soukromé záležitosti každého jednotlivce, naprosto nepřijatelná. Přitom právě na tomto principu je postaveno dnešní křesťanství a civilizace z něj vycházející. Je to soukromý vztah jednotlivce k Bohu, prostředkovaný více či méně některou z církví. Dokonce i ti členové našeho civilizačního okruhu, kteří se prohlašují za ateisty, tedy ti, kteří tvrdí, že v Boha nevěří, čerpají

automaticky své životní postoje z křesťanských tradic, přičemž ty nabývají v jejich životech buď folklorního charakteru anebo charakteru kulturních automatismů, díky nimž i oni sdílí všeobecně křesťanský duch Evropy a obou Amerik. Znovu je nutno připomenout, že takovýto postoj je pro islám nejen nepřijatelný, ale je jím zavrhováný a je přímo nazýván zločinem. Islám odmítá individuální pojetí víry v Boha a totalitárně nedovoluje jakoukoliv pochybnost o sobě samém. Pokud se někdo domnívá, že nemáme právo soudit, co je totalita a nadvláda a nemáme právo to říkat o islámu, pak jen uvádím, že v zemi, která žila 300 let pod nadvládou cizích vládců a z posledních 78 let žila 48 let v totalitních režimech, máme na totalitu a mocenskou nadvládu docela dobře vycvičená tykadla, abychom právě totalitu mohli poznat na první pohled. Máme právo i schopnost ji identifikovat a soudit.

Islám nesdílí evropskou osvícenskou představu společenského pokroku ležícího v budoucnosti. Pro islám už dobře bylo – v dobách proroka Muhammada. To nejlepší, co mohlo být uděláno, už uděláno bylo, a to nejlepší a jediné smysluplné, co mělo být napsáno, totiž Korán, již napsáno bylo. Ve své podstatě je islám náboženstvím Knihy Kazatel, která již více než tisíc let před Muhammadem řekla:

„Jaký užitek má člověk z veškerého svého pachtění, z toho, jak pod sluncem se pachtí? Pokolení odchází, pokolení přichází, ale země stále trvá.“

Judaismus, křesťanství a civilizace, která z nich vzešla, tento neoprávněný skepticismus, toto pohrdání sebou samým, překonala. Islám však zůstal mrtvě narozeným dítětem gnóze, deformovaný do zrůdně zmutované touhy po opětovném

splynutí s Universem, do retardovaně obsesivní psychopatické paranoidní představy o jedinečnosti své cesty k opětovnému sjednocení podstaty svého vyznavače s Bohem. Z tohoto scestného pojetí plyne i islámem prostupující idea ztotožnění Hmoty se Zlem a z toho plynoucí pohrdání naší civilizací, která je považována za hmotářskou, tedy z podstaty zlou a Bohu odporující. Je skutečnou tragédií samotných muslimů, že právě nastoupením této slepé cesty si islám navždy cestu k Bohu uzavřel.

Deprese, zánik, nevíra v člověka a jeho individuální nenahraditelnou hodnotu, nevíra v důstojnost každého lidského tvora bez ohledu na jeho charakteristiky jako je náboženství, sociální status, pohlaví a národnost, to je to, co charakterizuje islám. Islám odmítl filosofii tak, jak ji známe my, tedy jako možnost racionálního a kritického nahlédnutí do skutečnosti. Tento přístup islámu blokuje i promýšlení otázek lidské svobody, důstojnosti, role člověka a státu, a, paradoxně, také úvahy o Bohu, které se stávají v rámci euroamerické civilizace integrální součástí myšlenkových úvah nejpřednějších vědců – astrofyziků, matematiků či biologů, kteří se výsledky svého bádání dotýkají podstaty Vesmíru a tedy podstaty Boha. Muslimům však je přímý kontakt s Bohem již navždy, tedy až do Soudného dne, uzavřen, když dle jejich vlastní ideologie kontakt s Bohem ztratili právě smrtí Muhammada. Jak nesmírně zoufalý musí být jejich život, který je ve své podstatě jen čekáním na smrt!

Důsledkem této úplné časoprostorové strnulosti islámu je fakt, že právě národy, trpící pod muslimskou ideologií, jsou nejvíce devastovány. Právě ony a jejich příslušníci jsou tímto tristním pseudonáboženským stavem dehonestováni a nemohou naplnit potenciál, který jim je jako lidským osobnostem přirozeně dán

a po kterém ať vědomě ať podvědomě touží. Stejně jako nejubožejšími a nejmasovějšími oběťmi komunismu byli Rusové, když totalitní komunismus vznikl právě v Rusku, stejně jako prvními oběťmi německého nacismu byli Němci, stejně tak jsou nelidským totalitním islámem nejvíce devastováni Arabové a další národy, žijící pod muslimskou nadvládou. Na tomto místě vyjadřuji s těmito lidmi a zejména s muslimskými ženami, které trpí nejvíce, svůj nejhlubší soucit.

Pro muslimy však není žádná jiná cesta než cesta do záhuby, protože jim je odepřeno to, co je podstatou lidské přirozenosti, totiž vývoj. Islám neuznává rozvoj, pokrok a lidství. Na tuto svou cestu se v zoufalství snaží strhnout i zbytek lidstva, i ostatní civilizace, protože z hlediska islámu je zbytek světa marný, zbytečný, nečistý.

Islám a jeho právní systém šaría je neslučitelný se zásadami evropského práva, zejména s právy, zakotvenými v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak je tedy možné, že to naši právníci nevidí? Jak je možné, že mlčí? Jak je možné, že přistupují na veškeré požadavky muslimů, ohánějících se článkem 9 citované Úmluvy, který zaručuje svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání? A jak je možné, že jestliže muslimové žádají v našem světě ochranu podle tohoto zákonného ustanovení, není zároveň naším vlastním právním řádem poskytována stejná ochrana těm názorům, myšlenkám a náboženskému přesvědčení, které islámu odporují? Což naši právníci umí počítat jen do čtrnácti, když článek 14 Úmluvy říká, že užívání práv a svobod přiznaných citovanou Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace, založené na jakémkoliv důvodu? Ubezpečuji

všechny, že umíme počítat alespoň do sedmnácti, když článek 17 Úmluvy zní:

Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo se dopouštět činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.“

Toto ustanovení do Úmluvy prosadil osobně Winston Churchill a učinil tak ze speciálního důvodu, totiž jako ochranu proti totalitním režimům. On měl samozřejmě na mysli tehdejší režimy komunistické. Já mám na mysli islám, který je stejně totalitní a stejně ohrožující, jako byly režimy, proti kterým Winston Churchill bojoval a nad kterými zvítězil. Ochrana článku 17 však správně působí proti jakékoliv ideologii a to, že evropské země, podléhající jurisdikci Úmluvy, se dosud rozhodly jej neaplikovat, naprosto neznamena, že k tomu nemají vůli. Tyto země jsou jen příliš laskavé, příliš si vědomy ceny, kterou zaplatily za své poznání o nejvyšší hodnotě lidství, a příliš trpělivé. Předpoklad muslimských zemí a vůdců, kteří se rozhodli terorizovat Evropany svým pojetím světa, že důvodem této jakoby netečnosti Evropy je její slabost, je naprosto mylný. Evropa se ke svému názoru, ke svému vidění světa propracovávala za cenu desítek milionů lidských obětí, za cenu utrpení, kterou si žádný muslim nedovede vůbec představit.

V současné době Evropa se stále znovu a znovu ptá muslimů: „Chcete s námi žít?“ Protože nikoliv to, zda se máme bát islámu, ale toto je ta úhelná, kruciální otázka, na kterou je nutno dát odpověď a na kterou musí odpovědět jen a jenom muslimské národy!

Zatím to vypadá, že muslimové nechtějí se zbytkem nemuslimského světa mírumilovně sdílet tuto planetu. Jejich teroristické činy, halasně deklarované a páchané ve jménu islámu ukazují na to, že nemají zájem o bratrství mezi národy a mezi lidmi. Vykřikují slova o nadvládě islámu a svého právního systému a slova o tom, že máme povinnost se jim podřídit. Nenacházíme důkaz, že se muslimové necítí nám být nadřazení: nám - nemuslimům, nám ženám, homosexuálům, či komukoliv jinému, kdo se prostě striktně nedrží Koránu.

Evropa bude muslimům ještě nějakou dobu tuto otázku po mírovém soužití klást. Pak ale dojde k metamorfóze této otázky a ona začne znít zcela jinak. Už ne CHCETE S NÁMI ŽÍT, ale CHCETE ŽÍT? Chcete vy, muslimové přežít? Protože jestliže lidé vyznávající islám nebudou chtít žít v míru, udělá Evropa a Amerika to, co již udělala dvakrát, když jí hrozilo smrtelné nebezpečí od ideologií ohrožující podstatu člověčenství: vytáhne do boje a svého nepřítele rozdrtí. Součástí tohoto boje bude opět – stejně jako ve válkách minulých – grandiózní vědecký, technický a technologický pokrok, tentokrát bezpochyby zaměřený na získání naprosté energetické nezávislosti. Nemám tušení, jak se to provede: možná se povede dokončit tokamaku. Možná začneme čerpat energii z nulového pole, možná sem dotáhneme z vesmíru kus temné hmoty, aby nám sloužila. V každém případě však důsledkem násilných činů, vyvolaných muslimy a války, která z toho vzejde, bude naprostá záhuba islámské ideologie. V islám bude věřit pár zdegenerovaných jedinců zalezlých v poušti, ze které bude do nekonečných bažin marně vytékat nepotřebná a nežádaná ropa, pár jedinců, kteří budou skřehotavými hlasy vzpomínat na dávná světla v ulicích Damašku a na krásy Mekky, po které nezbude nic než díra do pekla. Těchto pár bezejmenných jedinců bude zbytkem

lidstva zavrženo jako odpad, který sešel z cesty k Bohu a nikdy ji nemůže nalézt, protože pohrdli tím, v čem našel Bůh zalíbení, totiž lidmi. Rozuměj: všemi lidmi a celou touto planetou.

Dnes se nám zde uměle vnucují myšlenky, že snad Evropa je ta, kdo by se měl třást o svou budoucnost, o svou kulturu, o svou filosofii, o své vidění světa. Ne, je to přesně naopak. Svými zlovolnými činy se muslimové vydali prvními kroky na cestu ke své vlastní absolutní záhubě.

Využívám tohoto setkání a vyzývám všechny muslimy a všechny země, které tvrdí, že jejich náboženstvím je islám: Zastavte to. Jste na špatné cestě. Jste na cestě, vedoucí od Boha. Jste na cestě vrahů. Vaše smrt vás nepřivede do Barbelá, do země Boha nestvořitelského, ale do nicoty a bezejmenné zbytečnosti. Nezbude po vás nic a název vašeho údajného náboženství bude vyslovováno jenom při odplivnutí sliny, do které se vmísil prach z cesty úspěšných, šťastných a Bohu libých.

Neboť toto je psáno ve Zjevení Janově, kapitole 12, nazvané „Poražený nepřítel“:

„A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.“

Modrý plášť té ženy vlaje v každé vlajce Evropské unie. Koruna z dvanácti hvězd je na každé vlajce Evropské unie. Ptejte se, muslimové, kdo je ten had či drak, kterého ona těhotná žena zašlápne, nad kterým zvítězí. A především nezapomeňte správně zodpovědět na onu již dříve kladenou

otázku: Chcete žít? Správná odpověď zní – Pak se budete muset naučit žít s námi a v našich zemích podle nás.

Záznam celé konference dostupný na:

<https://youtu.be/LC7jF7xsEaE>

Záznam vystoupení Kláry Samkové na této konferenci ke zhlédnutí na: <https://youtu.be/VHRRQS0c8J4>